

Krzysztof Haptaś

"Duchowieństwo diecezji krakowskiej w XVIII wieku : studium prozopograficzne", Jan Szczepaniak, Kraków 2010 : [recenzja]

Rocznik Kolbuszowski 12, 383-390

2012

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

[Recenzja]: Jan Szczepaniak,
*Duchowieństwo diecezji krakowskiej
w XVIII wieku. Studium prozopograficzne,*
Kraków 2010. Informacja bibliograficzna
z elementami recenzji opartymi na
badaniach historii parafii mieleckiej

W roku 2010 na półkach księgarskich pojawiła się monumentalna praca pióra ks. Jana Szczepaniaka dotycząca duchowieństwa diecezji krakowskiej w XVIII wieku – ujęcie prozopograficzne.

Książka, licząca 758 stron, składa się ze wstępu, sześciu rozdziałów, zakończenia, po którym następuje siedem aneksów, bibliografia, wykaz skrótów, spisy tabel i rycin oraz indeksy: osobowy i miejscowości. Pierwszy z indeksów, bardzo cenny w swojej treści, jest w zasadzie słownikiem biograficznym duchowieństwa występującego na kartach prezentowanej książki. Pracę kończy *Résumé* tłumaczone przez Alicję Rychlewską-Delimat.

Pierwszy z rozdziałów książki dotyczy obszaru diecezji krakowskiej w XVIII wieku. Autor omówił w nim zmiany jej granic w omawianym stuleciu, wynikłe głównie z powodu rozbiorów państwa polskiego. Następnie skupił się na podziale administracyjnym diecezji, na który również duży wpływ miały rozbiory, by w ostatnim podrozdziale omówić ludność diecezji w poszczególnych okresach czasowych.

W rozdziale drugim Autor skupił się na kategoriach i liczbach duchowieństwa pełniącego wówczas posługę duszpasterską w diecezji krakowskiej. Analizie poddani zostali: prałaci i kanonicy jako jedna grupa, następnie prepozyci i plebani, oraz mansjonarze, wikariusze i prebendarze określani mianem duchowieństwa niższego.

Trzeci rozdział poświęcony został pochodzeniu geograficz-

nemu i stanowemu omawianego duchowieństwa. Analizie pod tym względem poddani zostali kandydaci do święceń i alumni seminariów duchownych, następnie prałaci i kanonicy, oraz ci wszyscy, którzy sprawowali swoją posługę na szczeblu parafii.

W czwartym rozdziale Autor skupił się na wykształceniu i przygotowaniu do kapłaństwa analizowanej grupy społecznej. W pierwszej kolejności opisał wykształcenie początkowe i średnie, następnie seminaryjne i wyższe, by w ostatnim podrozdziale zając się zakresem kształcenia i formacji do kapłaństwa.

W przedostatnim rozdziale przedstawione zostały święcenia. W pierwszej kolejności omówiony został potrydencki system rekrutacji do stanu duchownego, następnie liczba, czas i miejsce ordynacji oraz szafarze święceń, a na samym końcu początki, jak to określił Autor, kariery duchownej wybranych kapłanów.

Ostatni rozdział tej olbrzymiej pracy poświęcony został karierze duchownych po uzyskaniu pełnych święceń. Zaprezentowane w nim zostały pierwsze posady, przebieg pracy duszpasterskiej z uwzględnieniem zmiany beneficjów i wikariatów, a na samym końcu tak powszechna w tamtych czasach kumulacja beneficjów.

Z pozostałych części składowych pracy niewątpliwie najcenniejszą jest indeks osobowy będący w rzeczywistości, jak to zostało wyżej już nadmienione, słownikiem biograficznym duchowieństwa, które zaprezentowane zostało na stronach księgi. I właśnie tej części pracy chciałbym poświęcić kilka słów recenzji.

Indeks osobowy opracowany został głównie w oparciu o materiały źródłowe znajdujące się w krakowskich archiwach kościelnych. Szkoda, że Autor nie skorzystał z licznych publikacji regionalnych, czasem drobnych, w których można jednak odnaleźć wiele interesujących informacji dotyczących duchowieństwa okresu staropolskiego, pochodzących m.in. z materiałów źródłowych przechowywanych w miejscowych archiwach parafialnych. Dzięki nim biogramy poszczególnych osób zyskałyby na szczególowości, a tym samym na wartości. Pozbawione zostałyby również błędów merytorycznych, które się w nich pojawiły.

Powyższe słowa chciałbym potwierdzić na przykładzie wybranych osiemnastowiecznych kapłanów parafii pw. św. Mateusza Apostoła i Ewangelisty w Mielcu, ze szczególnym uwzględnieniem proboszczów. Przy ich omawianiu niezbędnym było skorzystanie z materiałów źródłowych znajdujących się także w Archiwum Kurii Metropolitalnej w Krakowie.

Prezentując w porządku chronologicznym osoby proboszczów mieleckich z XVIII wieku, których wspomina w swojej pracy Autor,

jako pierwszy występuje ks. Wojciech Morsztyn¹. W biogramie jego znalazły się nie do końca precyzyjne daty sprawowania funkcji miejscowego prepozyta (mielecką prepozyturę ufundował w roku 1526 kasztelan zawichojski Stanisław Mielecki)². Autor podaje, że objął on probostwo mieleckie 21 lipca 1736 r. W świetle materiałów źródłowych znajdujących się we wspomnianym krakowskim archiwum, miało to miejsce dwa dni później, 23 lipca, z pewnością krótko po śmierci poprzednika, zmarłego w roku 1736 ks. Sebastiana Głębockiego³. Prezentę na mieleckie probostwo wystawił mu starosta przyłuski Antoni Ossoliński (późniejszy kasztelan sandomierski), który wszedł w posiadanie dwóch części Mielca 6 lutego 1727 r. wskutek darowizny kasztelana zawichojskiego Jerzego Zbigniewa Ossolińskiego (intromisja w dobra miała miejsce w roku 1729)⁴. Będąc plebanem w położonych w pobliżu miasta Gawłuszowicach, ks. Morsztyn uzyskał możliwość zarządzania parafią mielecką właśnie z tej miejscowości⁵.

W biogramie ks. Wojciecha Morsztyna zawartym w opisywanej i recenzowanej pracy znalazł się zapis, że był on prepozytem mieleckim do roku 1737. Autor nie popełnił błędu podając taką datę, nie dodał jednak, że niejako powtórnie instytuowany został na probostwo mieleckie 1 września 1739 r., pozostając już włodarzem tej parafii do końca swego życia.

Warto w tym miejscu szerzej nakreślić całą sytuację z tym związaną, wynikającą z konfliktu pomiędzy poszczególnymi członkami rodziny Ossolińskich – wspomnianym Antonim z jednej strony a Aleksym i Michałem z drugiej, dotyczącego własności $\frac{2}{3}$ miasta Mielca, a tym samym prawa prezenty na miejscowe probostwo⁶.

W świetle materiałów źródłowych z krakowskiego Archiwum Kurii Metropolitalnej (zapis z 20 września 1737 r.), po rezygnacji

¹ J. Szczepaniak, *Duchowieństwo diecezji krakowskiej w XVIII wieku. Studium prozopograficzne*, Kraków 2010, s. 649.

² K. Haptaś, P. Miodunka, *Zarys historii Parafii pw. św. Mateusza Apostoła i Ewangelisty w Mielcu*, Mielec 2011, s. 9.

³ Archiwum Kurii Metropolitalnej w Krakowie [dalej: AKMK], Acta officialia Cracoviensia [dalej: Aoff.] 173, s. 265. Wszystkie informacje dotyczące obsady probostwa mieleckiego w latach 1736-1739, a pochodzące ze wspomnianego krakowskiego archiwum otrzymałem od Pana dr. Piotra Miodunki z Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie, któremu w tym miejscu chciałbym bardzo serdecznie za nie podziękować, jak również za konsultacje związane z tym tematem.

⁴ AKMK, Acta episcopalia Cracoviensia [dalej: Aep.] 82, s. 1097-1101.

⁵ AKMK, Aoff. 173, s. 265.

⁶ Aleksy i Michał Ossolińscy byli bratankami bezpotomnie zmarłego Jerzego Zbigniewa i najbliższymi sukcesorami do majątku po nim. W. Dworzaczek, *Genealogia. Tablice*, Warszawa 1959, tab. 144.

ks. Wojciecha Morsztyna w roku 1737 z zajmowanego stanowiska, właśnie wskutek istniejącego konfliktu, pojawili się dwaj kandydaci na stanowisko prepozyta: ks. Józef Cyankiewicz, doktor filozofii i profesor Bursy jerozolimskiej⁷, któremu prezentę na beneficjum mieleckie wystawili Aleksy, kanonik krakowski i warmiński, i Michał Ossolińscy oraz ks. Szymon Dajewski, kanonik łączycki, wyznaczony na tę posadę przez Antoniego Ossolińskiego, starostę przyłuskiego i pułkownika artylerii koronnej⁸. Prezenta na beneficjum mieleckie dla drugiego z nich została potwierdzona 27 listopada 1737 r. Tym razem jednak jako wystawiający podani zostali Antoni Ossoliński, dziedzic dwóch części Mielca, i spowinowacona z nim Helena Morsztynowa, wojewodzina inflancka, dziedziczka jednej części miasta⁹. Obie strony nie zamierzały odpuszczać, jednak w bliżej nieokreślonym czasie ks. Cyankiewicz rozpoczął starania o uzyskanie nowego stanowiska. Uwieńczone one zostały sukcesem. 27 stycznia 1738 r. został instytuowany na probostwo w Nowej Górze¹⁰. Z pewnością podobnie uczynił i drugi konkurent, skoro 1 września 1739 r. niejako powtórna prezenta wystawiona została dla ks. Wojciecha Morsztyna, a jako ostatniego posesora beneficjum podano zmarłego w roku 1736 ks. Sebastiana Głębockiego. Tym razem wystawiający dokument patroni nie zostali podani z imienia i nazwiska¹¹.

W biografii ks. Wojciecha Morsztyna podana została również błędna data śmierci duchownego – 7 maja 1734 r. W rzeczywistości zmarł on w roku 1740 lub na początku następnego¹², przed 20 lutego 1741 r., gdyż tegoż dnia na probostwo mieleckie

⁷ Autor w swoich pracach podaje dwie daty objęcia przez ks. Józefa Cyankiewicza probostwa w Mielcu. W jednej z publikacji – 20 sierpnia 1737 r. (J. Szczepaniak, *Katalog duchowieństwa diecezjalnego zestawiony na podstawie krakowskich ksiąg święceń (1646-1789)*, A-I, Kraków 2008, s. 159), w drugiej – 20 września 1737 r. – tenże, *Spis prepozytów i plebanów w diecezji krakowskiej (XVIII w.)*, Kraków 2008, s. 205. Właściwa jest ta druga. Zob. AKMK, Aep. 82, s. 927.

⁸ AKMK, Aep. 82, s. 927. Sprawa znalazła swoją kontynuację pod datą 13 listopada 1737 r. Zob.: AKMK, Aep. 82, s. 1062-1064.

⁹ AKMK, Aep. 82, s. 1097-1101. Antoni Ossoliński żonaty był z Teresą Morsztyn. Zob. chociażby: A. Przybyszewski, *Ossolińscy herbu Topór*, Radomyśl Wielki 2009, s. 77.

¹⁰ J. Szczepaniak, *Katalog duchowieństwa*, s. 160.

¹¹ AKMK, Aep. 84, s. 676.

¹² I w tym przypadku w swoich pracach Autor podaje dwie różne daty, tym razem śmierci. Wcześniejszą – 1740 rok – w pracy: J. Szczepaniak, *Spis prepozytów i plebanów*, s. 265, późniejszą – 1741 rok – w: tenże, *Spis prałatów i kanoników kapituły katedralnej oraz kapituł kolegiackich diecezji krakowskiej (XVIII w.)*, Kraków 2008, s. 137.

instytuowany został jego następca, ks. Jan Kanty Wosiński (zmarł 11 października 1761 r.)¹³.

Następcą ks. Wosińskiego na mieleckim probostwie był ks. Andrzej Ankwicz. Instytuowany na nie został, tak jak pisze Autor, 23 listopada 1761 r.¹⁴ W rzeczywistości w związku ze sporem o obsadę stanowiska objął je dopiero na początku roku 1762¹⁵. Z kolei datę rezygnacji ks. Ankwicza z funkcji prepozyta w Mielcu można uściślić na listopad 1777 roku, bezpośrednio przed mianowaniem jego następcy¹⁶.

Po zrezygnowaniu z probostwa mieleckiego przez ks. Andrzeja Ankwicza, instytucję na nie 10 listopada 1777 r. uzyskał, tak jak pisze Autor pracy, ks. Hugo Kołłątaj¹⁷. Nieścisłości występują jednak w dacie końcowej sprawowania urzędu. Ks. Kołłątaj prepozytem mieleckim był kilka lat dłużej, do roku 1782, kiedy to został z tej funkcji zdjęty przez władze austriackie. O powyższym fakcie, jak i o przyczynach odejścia z mieleckiego probostwa wspomina w jednym z dokumentów znajdujących się w archiwum parafii pw. św. Mateusza Apostoła i Ewangelisty w Mielcu jego następca, ks. Tomasz Spychajewski, doskonale orientujący się w temacie, gdyż podczas nieobecności ks. Kołłątaja w Mielcu zastępował go jako komendant w zarządzaniu parafią. Warto w tym miejscu przytoczyć ów powód, gdyż potwierdza on to, o czym pisze w jednym z rozdziałów Autor pracy – „Zaszły... rozkazy monarchyczne, żeby mający więcej beneficjów deklarowali czyli chcą mieszkać w kordonie cesarskim..., gdy tą wiadomość odebrał W. Kołłątaj, ani zjechał, ani odpisał..., nastąpiła prywacya W. Kołłątaja probostwa mieleckiego w roku 1782”¹⁸.

Następcą ks. Hugo Kołłątaja na mieleckim probostwie został wspomniany wyżej ks. Tomasz Spychajewski. W gronie osiemnastowiecznych włodarzy w Mielcu był ostatnim, ale niewątpliwie jednym z najbardziej zasłużonych w historii. Urodził się nie w roku 1740, ale w grudniu 1739 roku¹⁹. W jego biogramie nie znalazła się ponadto, nie wiadomo dlaczego, najważniejsza informacja²⁰, iż był on prepozytem w Mielcu (od lipca roku 1784 do dnia swojej śmierci, tj.

¹³ Tenże, *Duchowieństwo diecezji krakowskiej*, s. 722.

¹⁴ Tamże, s. 548.

¹⁵ *Liber copulatorum parafii pw. św. Mateusza Apostoła i Ewangelisty w Mielcu 1762-1777*, opr. K. Haptaś, P. Miodunka, Mielec 2006, s. 40.

¹⁶ Tamże, s. 40.

¹⁷ J. Szczepaniak, *Duchowieństwo diecezji krakowskiej*, s. 613.

¹⁸ K. Haptaś, *Czy aby na pewno znamy historię Mielca i regionu?*, „Rocznik Mielecki”, 2006, t. 9, s. 171.

¹⁹ K. Haptaś, P. Miodunka, s. 31.

²⁰ J. Szczepaniak, *Duchowieństwo diecezji krakowskiej*, s. 694.

8 marca 1808 r.), do którego kościół chorzelowski przynależał tylko jako filialny, od roku 1526, gdy ufundowana została prepozytura²¹.

Niewątpliwie podczas analizy kolejnych biogramów, tym razem już nie mieleckich, znalazłyby się następne informacje obalające ustalenia Autora lub je korygujące w mniejszy lub większy sposób. Wymagają one jednak dalszych, żmudnych poszukiwań archiwalnych, co jest procesem naturalnym. Ogromną rolę w nich odegrają z pewnością regionaliści.

Wartość całego wydawnictwa, a szczególnie indeksu osobowego zdecydowanie obniża, niestety, brak korekty. Jest to widoczne i w treści głównej pracy i w wielu biogramach duchownych, a niedopatrzona, prawdopodobnie wynikła z chęci szybkiego ukończenia pracy, są różnego rodzaju.

W wyrazach brakuje liter, przykładowo: „(...) beneficjów prostych na **rzez** stworzonego...”²², „Komorowski Michał... **orynowany** na dobra własne”²³, „Kopciński Szczepan, s. **Krzystofa**”²⁴, czy „(...) dyrektor **koloni** akademickiej” (błąd ortograficzny!)²⁵, bądź jest ich nadmiar np.: „Niemierzyc... Michał... **alatarysta** Krzyża Św...”²⁶. W innych wstawione są błędne litery: „Jest to swoistego rodzaju **wezwanie** stojące przed badaczami...”²⁷, „Swieykowski Stanisław... **uzystał** dymisję z zakonu...”²⁸ czy „Tarło **Mikołak**...”²⁹. W kolejnych litery są zdublowane, przykładowo: „**Rreprodukcja**”³⁰ czy „Zdzenicki... Krzysztof... **wikariiusz** w Lasocinie”³¹, bądź przestawione, przykładowo: „Baranowicz Jan... kolegiaty **Wszytskich** Świętych w Krakowie...”³².

Podobne sytuacje mają miejsce wśród wymienianych dat, przykładowo brak rocznej śmierci w biogramie Wergiliusza [zapis: „(...) zm. 21 IX p. Ch.”]³³. W innych z kolei, z pewnością przez pośpiech czy niezastanowienie się nad wprowadzanymi datami, te

²¹ K. Haptaś, *Ks. Tomasz Sychajewski (1740-1808), proboszcz mielecki w latach 1784-1808. W 200. rocznicę śmierci*, „Rocznik Mielecki”, 2007-2008, t. 10-11, s. 320. Tutaj szersze informacje na temat ks. Tomasza Sychajewskiego.

²² J. Szczepaniak, *Duchowieństwo diecezji krakowskiej*, s. 80.

²³ Tamże, s. 614.

²⁴ Tamże, s. 616.

²⁵ Tamże, s. 699.

²⁶ Tamże, s. 653.

²⁷ Tamże, s. 343.

²⁸ Tamże, s. 701.

²⁹ Tamże, s. 708.

³⁰ Tamże, s. 4.

³¹ Tamże, s. 731.

³² Tamże, s. 551.

³³ Tamże, s. 715.

występujące w życiorysach nijak mają się do dat śmierci. Takich przykładów jest dużo, np. w biogramie wspomnianego powyżej ks. Wojciecha Morsztyna (prepozyt w Mielcu jeszcze w roku 1737, a zmarł 7 maja 1734 r.)³⁴, ks. Marcina Siemieńskiego (na kilku stanowiskach do roku 1831, a zmarł 27 listopada 1731 r.!; tutaj ponadto, że był biskupem sufraganiem gnieźnieńskim w latach 1823-1731!)³⁵, ks. Saryusza Karola Wincentego Skórkowskiego (administratorem diecezji krakowskiej był w roku 1728, a urodził się w 1768 roku!)³⁶ czy ks. Michała Trzebińskiego (na kilku stanowiskach do roku 1765, a zmarł 14 listopada 1764 r.)³⁷.

Lista błędów merytorycznych też jest niemała. Są one różnorakie. Z jednej strony błędne daty życia postaci, przykładowo król Stefan Batory nie urodził się w roku 1553 (a w 1533)³⁸, a Spytek z Melsztyna około 198...³⁹; z drugiej błędne nazwy miejscowości: ks. Grzegorz Piramowicz był proboszczem i zmarł nie w Międzyrzeczu Podlaskim, a w Międzyrzeczu Podlaskim, a ks. Krzysztof Andrzej Jan Szembek zmarł nie w Lidzbarku Warmińskim, a w Lidzbarku Warmińskim⁴⁰. Zastrzeżenia budzą również błędne odmiany wyrazów, np. w nazwie miejscowości Frysztak: „Duvall... Michał... pleban w **Frysztku**”⁴¹, „Kuczkowski Jan Stanisław CRL, pleban w **Frysztku**”⁴² oraz „Ząbkowski Kacper Sebastian, ur. 1688 we **Frysztku**”⁴³.

Kolejną grupę niedociągnięć stanowią braki podstawowych, często kluczowych informacji w biogramach duchownych. Przykładowo przy wspomnianym powyżej ks. Tomaszu Spychajewskim brakuje, jak już zostało wspomniane, że był prepozytem mieleckim⁴⁴, a przy ks. Jerzym Radziwille, że był kardynałem⁴⁵! Na sam koniec należy również wspomnieć o zdublowanych biogramach księży [ks. Wojciech Miażdżinski – ks. Wojciech Miażdżynski (Miażdżinski)]⁴⁶.

Podsumowując, dobrze się jednak stało, że praca ks. Jana Szczepaniaka, mimo wielu niedociągnięć wyżej wykazanych, ukazała się drukiem. Z pewnością będzie ona służyła pomocą wszystkim regionalistom badającym dzieje swoich macierzystych parafii,

³⁴ Tamże, s. 649.

³⁵ Tamże, s. 685.

³⁶ Tamże, s. 689.

³⁷ Tamże, s. 711.

³⁸ Tamże, s. 696.

³⁹ Tamże, s. 694.

⁴⁰ Tamże, s. 667, 704.

⁴¹ Tamże, s. 578.

⁴² Tamże, s. 623.

⁴³ Tamże, s. 730.

⁴⁴ Tamże, s. 694.

⁴⁵ Tamże, s. 676.

⁴⁶ Tamże, s. 643.

a szczególnie duchowieństwa w nich pracującego. Z drugiej strony tylko dzięki nim możliwe będzie sprostowanie informacji zawartych w publikacji bądź ich uzupełnienie, a tym samym jeszcze pełniejsze zaprezentowanie duchowieństwa tak rozległej diecezji, jaką do końca XVIII wieku była diecezja krakowska.

Potwierdzeniem pierwszego są ustalenia przedstawione powyżej, a przykładem drugiego osoba ks. Wawrzyńca Piekosinskiego, urodzonego, w świetle zamieszczonego w książce biogramu, w 1719 roku w Mielcu⁴⁷. W zachowanych staropolskich mieleckich metrykach chrztów z tego okresu nie udało się odszukać we wskazanym okresie osoby o tym nazwisku. Udało się natomiast ustalić, że dnia 10 sierpnia 1718 r. w kościele parafialnym pw. św. Mateusza Apostoła i Ewangelisty w Mielcu ochrzczony został Wawrzyniec Kajetan, syn Marcina Piękoś i Anny⁴⁸. Z pewnością zapis ten odnosi się do osoby wspomnianego duchownego, a w jego świetle widać, że na bliżej nieznanym etapie życia, być może kształcenia w seminarium, zmienił on swoje nazwisko⁴⁹.

Kończąc, należy również podkreślić, że dzięki tej, ale i pozostałym pracom Autora, traktującym o duchowieństwie rozległej diecezji krakowskiej w wiekach XVII-XVIII, rzesza regionalistów zyskała możliwość pełniejszych przedstawień historii swoich rodzimych parafii. Szkoda tylko, że zdecydowana większość tych prac jest niedostępna na rynku księgarskim.

⁴⁷ Tamże, s. 665.

⁴⁸ Archiwum Parafii pw. św. Mateusza Apostoła i Ewangelisty w Mielcu, Liber baptisatorum Parafii pw. św. Mateusza Apostoła i Ewangelisty w Mielcu 1667-1732, nlbs, rps. Prawdopodobnie tej samej osoby, ale pod nazwiskiem Piekarzewski, dotyczy biogram zamieszczony w słowniku biograficznym ks. Adama Nowaka. Zob.: A. Nowak, *Słownik biograficzny kapłanów diecezji tarnowskiej 1786-1985*, t. 3, K-P, Tarnów 2001, s. 307.

⁴⁹ Interesujące, że w późniejszym czasie część rodziny używała już tej zmienionej formy nazwiska.